

**Lyrics by
Bartomeu Rosselló-Pòrcel (1913-1938)**

I. “Inici de campana”
(Quadern de Sonnets 1934)

Inici de campana
efimer entre els arbres
—fora porta— de tarda.

La pols dels blats *apaga*
un or trèmul en punxes
blanquinoses de plana.

L’àmbit vincla i perdura
comiats d’enyorances d’avui mateix.
Desvari de *vies* solitàries.
Argila i calç.
Finestres de la casa tancada,
quan torno, d’horabaixa,
girant-me adesiara.

II. “Escolto la secreta...”
(Imitació del Foc de ‘*Arbre de Flames*’)

Escolto la secreta
harmonia de l’aire
i l’ardor que tremola
d’unes grans aigües lliures.

Ales i dansa!
Déus que ara passen i canten altes músiques!
Llum dels ulls sagrats i verges!
Estic sol en aquestes ombres
i sento caure ones de sang,
enmig d’una alba trista i aspra.

III. Pluja brodada
(Imitació del foc de ‘*Fira Encesa*’, 1938)

Balla damunt la terra i s’afina,
la fina esgarriada.
Brilla, renovellada, neta.

Irisa el gris.
Rebota miralls d’ella mateixa,
perdurable de vidre,
despòtica de pedra.

Xarxes lleus, febres primes l’agafen,
l’extenuen, agonitzant de corbes,
embriaga de puntes.

I ella perfila curts laberints de fretura,
brins d’aigua, rams de vent,
fugacitats d’agulla.

I. Inicio de campana

Inicio de campana
efimero entre los árboles
-fuera puerta- de tarde.

El polvo de los trigos apaga
un oro trémulo en pinchos
blanquecinos de llanura.

El ámbito dobla y perdura
despedidas de añoranzas de hoy mismo.
Desvarío de vías solitarias.
Arcilla y cal.
Ventanas de la casa cerrada,
cuando vuelvo, de tarde,
girando me de vez en cuando.

II. “Escucho la secreta...”

Escucho la secreta
armonía del aire
y el ardor que tiembla
de unas grandes aguas libres.

Alas y danza!
Dioses que ahora pasan y cantan altas músicas!
Luz de los ojos sagrados y vírgenes!
Estoy solo en estas sombras
y siento caer ondas de sangre,
en medio de un amanecer triste y áspero.

III. Lluvia bordada

Baila en la tierra
y se afina, la fina estremecida.
Brilla, renovada, limpia.

Irisa el gris.
Rebota espejos de ella misma,
perdurable de vidrio,
despòtica de piedra.

Redes leves, fiebres delgadas la cogen,
la extenúan, agonizando de curvas,
ebria de puntas.

Y ella perfila cortos laberintos de penuria,
hebras de agua, ramos de viento,
fugacidades de aguja.

IV. ARDENT HIMNE

(Imitacio del Foc, de “*Arbre de Flames*”)

Aquestes són les hores de sols velocíssims,
i ara cavalquen uns homes de llargues cabelleres,
per damunt les escales del vent, cavalls de somni.

S'eleven a fogueres abrivades,
mouen el fum vermell i la tenebra roja
i empenyen els reflexos de l'incendi.

Arriben a les nits que bateguen de foc,
corren per diamants cremats, arena, cendra.
Per les ones roents del paradís,
volen damunt les flames afuades.

Homes alats de llargues cabelleres combaten
amb l'espasa del vent i de la llum.

IV. Ardiente Himno

Estas son las horas de soles velocísimos,
y unos hombres de largas cabelleras cabalgan ahora,
por encima de las escaleras del viento, caballos de
sueño.

Se elevan a hogueras azuzadas,
mueven el humo encarnado y la tiniebla roja
y empujan los reflejos del incendio.

Llegan en las noches que laten de fuego,
corren por diamantes quemados, arena, ceniza.
Por las olas candentes del paraíso,
vuelan sobre las llamas aguzadas.

Hombres alados de largas cabelleras combaten
con la espada del viento y de la luz.

English translation
by Elisenda Fábregas

I. “Inici de campana”
(Quadern de Sonnets, 1934)

Inici de campana
efímer entre els arbres
—fora porta— de tarda.

La pols dels blats *apaga*
un or trèmul en punxes
blanquinoses de plana.

L'àmbit vincla i perdura
comiats d'enyorances d'avui mateix.
Desvari de *vies* solitàries.
Argila i calç.
Finestres de la casa tancada,
quan torno, d'horabaixa,
girant-me adesiara.

II. “Escolto la secreta...”
(Imitació del Foc de ‘Arbre de Flames’)

Escolto la secreta
harmonia de l'aire
i l'ardor que tremola
d'unes grans aigües lliures.

Ales i dansa!
Déus que ara passen i canten altes músiques!
Llum dels ulls sagrats i verges!
Estic sol en aquestes ombres
i sento caure ones de sang,
enmig d'una alba trista i aspra.

III. Pluja brodada
(Imitació del foc de ‘Fira Encesa’, 1938)

Balla damunt la terra i s'afina,
la fina esgarrifada.
Brilla, renovellada, neta.

Irises el gris.
Rebota miralls d'ella mateixa,
perdurable de vidre,
despòtica de pedra.

Xarxes lleus, febres primes l'agafen,
l'extenuen, agonitzant de corbes,
embriaga de puntes.

I ella perfila curts laberints de fretura,
brins d'aigua, rams de vent,
fugacitats d'agulla.

I. “Toll of the bell”
(Notebook of Sonnets, 1934)

Toll of the bell
ephymeral between the trees
-outside door – in the afternoon.

Wheat dust extinguishes
a tremulous gold in whitish
pinnacles of plain.

The field doubles and endures
farewells of yearnings from today.
Devastation of solitary ways.
Clay and lime.
The windows of the home are closed,
When I return, in the afternoon,
turning me from time to time.

II. “I hear the secret...”
(Imitation of fire from ‘Tree of Flames’)

I hear the secret
harmony of the air
and the trembling ardor
of some great free waters

Wings and dance!
Gods that now pass and sing high music!
Light of sacred and virgin eyes!
I'm alone in these shadows
and I feel dropped blood waves,
amidst a dawn sad and bitter.

III. Embroidered rain
(Imitation of fire from ‘Fair lit, 1938)

Dancing on the earth
and sharpened, thin chilling.
Shines, renovated, clean.

Erases the gray.
It reflects mirrors of herself,
enduring glass,
stone despotic.

Light networks, thin fevers take her,
exhaust her, agonizing of curves,
tipsy from drunkenness.

And she outlines short labyrinths of hardship,
water strands, wind branches,
needle fugacities.

IV.ARDENT HIMNE

(Imitacio del Foc, de “*Arbre de Flames*”)

Aquestes són les hores de sols velocíssims,
i ara cavalquen uns homes de llargues cabelleres,
per damunt les escales del vent, cavalls de somni.

S'eleven a fogueres abrivades,
mouen el fum vermell i la tenebra roja
i empenyen els reflexos de l'incendi.

Arriben a les nits que bateguen de foc,
corren per diamants cremats, arena, cendra.
Per les ones roents del paradís,
volen damunt les flames afuades.

Homes alats de llargues cabelleres combaten
amb l'espasa del vent i de la llum.

IV.ARDENT HYMNE

(Imitation of fire, from “*Tree of Flames*”)

These are the hours of speedy suns,
and knights with long hair, ride now,
above the wind stairways, dream horses.

They rise to burning bonfires,
They move the incarnated smoke and reddish
darkness
and push the reflections of the fire.

They arrive on evenings that beat of fire,
they run for burnt diamonds, sand, ash.
Through the roaring waves of paradise,
they fly over the gray flames.

2
with the sword of wind and light.